

Богдицаво шрасе

БЕОГРАД, СУБОТА 21 ФЕБРУАР 1942

БР. 12 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

САСТАНАК САВЕЗНИКА

Негде на Фициу. — Назад је дошло до дугоочекиваног састанка енглеских и америчких стручњака из области поморског ратовања. Вода је на једном месту избацила једног енглеског адмирала и пет официра, а стотину метара даље два америчка контраадмирала и једног редова. Претставници савезничких флота су се срдачно поздравили и поделили међусобом остатке дувана за жвакање. Затим је отпочела конференција о даљим ратним операцијама.

НОВО ОРДЕЊЕ

Каиро. — На предлог Доњег дома, влада је узела на разматрање пројекат новог ордена за ратне заслуге генерала на либијском бојишту. Пошто је досада највећи енглески ратни орден био Викторија Крос, из традиције се задржао други део имена са додатком назива оних особина које су Енглези највише испољили на овом фронту, те се нови орден назива: орден крос контри...

ТЕШКО ЈЕ СА МАЛИМА

Токио. — Јапанским војним круговима је завладао вал песимизма. На питање новинара о природи тих тешкоћа, адмирал Номура је забринуто изјавио: Са Америком и Енглеском иде лако, као што и сами видите, али нас страшно баца у бригу улазак у рат држава као што су Хондурас, Гватемала, Панама и Венецуела. Просто не знамо шта ћемо против њих да предузмемо.

КИНЕСКИ МУДРАЦ

Делхи. — Пошто су британске власти позвале Чанг-Кај-Шека да посети Индију и да се лично увери о привржености индиског народа Великој Британији, новинари су поставили жутом маршалу низ питања о његовим утисцима са пута. Чанг-Кај-Шек, жући него обично, одговорио је после треће чаше вискија. — Кад ме позове у госте тако неки јак пријатељ као што су ови Енглези, ја се онда држим оне старе мудре кинеске пословице: Ништа не слушај, ништа не говори, ништа не причај.

НОВИ ПОКУШАЈ

— Молимо те да примиш још ову жртву.

Чувена врачара мадам Табуи хитно позвана на Далеки Исток да сјасе ситуацију

Калкута, фебруара. — У енглеским круговима очекује се с великим надама долазак одличне и необично „веште“ новинарке, Мадам Табуи, бивше сараднице париског „Евра.“

Чланци Мадам Табуи много се цене у круговима енглеског вице-краља у Индији и мисли се да њена бујна машта може да спасе „незгодну“ ситуацију Енглеза на Далеком Истоку.

Још свима су у свежем сећању необично добри информативни чланци штампани у „Евру“ маја и јуна 1940 године, у којима је мадам писала о поразу Нема-

ца и победама савезника у Белгији. Њен најбољи чланак о дефинитивном поразу Немаца и победама савезника у Белгији, најчласт није могао бити штампан, јер су сутрадан Немци ушли у Париз. Међутим сматра се да није била кривица до Мадам Табуи, јер Енглези су хтели да се боре до последњег Француза и Белгијанца, него је крива француска реч „Пуркоа?“

У добро обавештеним службеним круговима Индије сматра се да ће Мадам Табуи успети својим чланцима да спасе мучну

ситуацију и да ће по доласку одмах да поведе огромну офанзиву, кад већ за њу нису способне енглеске трупе.

ЗБОГ УЗБРДИЦЕ

Најновијим географским прорачунима сада је утврђено да од Ел Агејле ка Триполису настаје велика узбрдица. Тако је, најзад, свима јасно зашто до Ел Агејле Енглези дођу задувани а одатле се све суљају до Солуна. Рођени у равници и заветрини, па им не прија узбрдица.

НЕОБИЧАН ИНЦИДЕНТ

Рио де Жанейро. — На овдашњој железничкој станици Сан Педро дошло је до једног несвакидашњег инцидента. По доласку брзог воза из Бразилије један господин се појавио на прозору и узвикнуо носачима — кофери енглеског дипломатског претставника. После ових речи је настала страховита паника. Цео свет је за трен ока нестао са станице, укључивши ту и железничке чиновнике. Повод ове панике је остао непознат овдашњим властима.

ПАМЕТНИЈИ ПОПУШТА

Сингапур. — Генерал Вавел је наредио својим трупама да се повуку. Његова дневна заповест гласи: — Пошто Јапанци, баш хоће изистински да се бију, ми се повлачимо, јер наша девиза гласи: Паметнији попушта...!

НИЈЕ СТРАШНО

Вашингтон. — Поводом паљевине узапћеног брода „Нормандија“ владини кругови су објавили да случај није уопште забрињујући, пошто се ту не ради о нападима нити немачких подморница нити јапанских авиона, већ да је то просто један акт саботаже.

МАНИФЕСТАЦИЈА ОДАНОСТИ

Тангер. — Поводом недавне експлозије у енглеским дипломатским коферима, становници Тангера су приредили одушевљене манифестације својим заштитницима, Британцима. Полиција је на време спречила сувишно изливање симпатија, те је разбијено свега неколико прозора и одбијено пола цветва енглеском генералном конзулу.

УСПЕШНО УЗМИЦАЊЕ

Сингапур, фебруара. — У одличној битци на сингапурском прелазу Цохоре, Енглези су узмакли свега до Сингапура, што у једној таквој битци не значи ништа. Напротив, од великог је значаја чињеница да су Енглези и овом приликом успешно и храбро узмицали, а не млитаво и полако.

ОШТРА ДЕБАТА У ГОРЊЕМ ДОМУ ПОВОДОМ ПАДА СИНГАПУРА

Индискрецијом једнога лорда, који је, као и сви остали лордови, слаб према масним хонорарима, успели смо да добијемо извештај, са ове драматичне и од историског значаја седнице када је Винстон Черчил био позван да њиховим висостима објасни судбоносни пут Велике Британије.

У мртвој тишини која је завладала историском двораном, Винстон Черчил блед као крпа, попео се на говорницу и заузео место испод слика Њиховог британског величанства. Две стотине и педесет лордова гледало је у њега. Две стотине четрдесет девет и по пари очију (један лорд је био слеп на десно око) почивали су на човека који је у страховитом напору, од јутра до мрака, у једној руци држао флашу вискија а у другој судбину Британског царства.

Винстон Черчил: — Моји лордови (његов глас је чудно одјекнуо под старим сводовима). Позвали сте ме да са овог узвишеног места, пред вама, господарима и главним акционарима империје, изнесем смернице моје политике. Ако почнем одмах, послужићу се дивном песничком фигуром и рећи ћу да је моја политика као оскоруша.

Један глас са дна: То знамо, већ нам је добро засела.

В. Черчил — (као да није чуо овај упад). Оскоруша не може да се једе одмах али после извесног времена пролази, она је све укуснија и мекша.

Лорд Халифакс: — Слажем се. Ја сам те меке симболе наше политике добио у лице од америчке публике у Бостону. Продужи те даље, Вини.

В. Черчил: — Плодови моје политике ће да утјели тек после извесног броја година када ће империја да покаже своју праву снагу.

Лорд Нотингам — Ја мислим да су плодови ваше политике већ гњили по бојистима Норвешке, Фландрије, Либије, Блиског и Далеког Истока.

В. Черчил — Господо лордови, зашто додирујете питање Норвешке кад оданде нисте вукли уопште никакве дивиденде. Денкерк не треба такође а вас интересује пошто нема ни једну банку са вашим капиталом. За Либију сам ја крив и спреман сам да за сваки наш пораз одговорам пред вама са овога места.

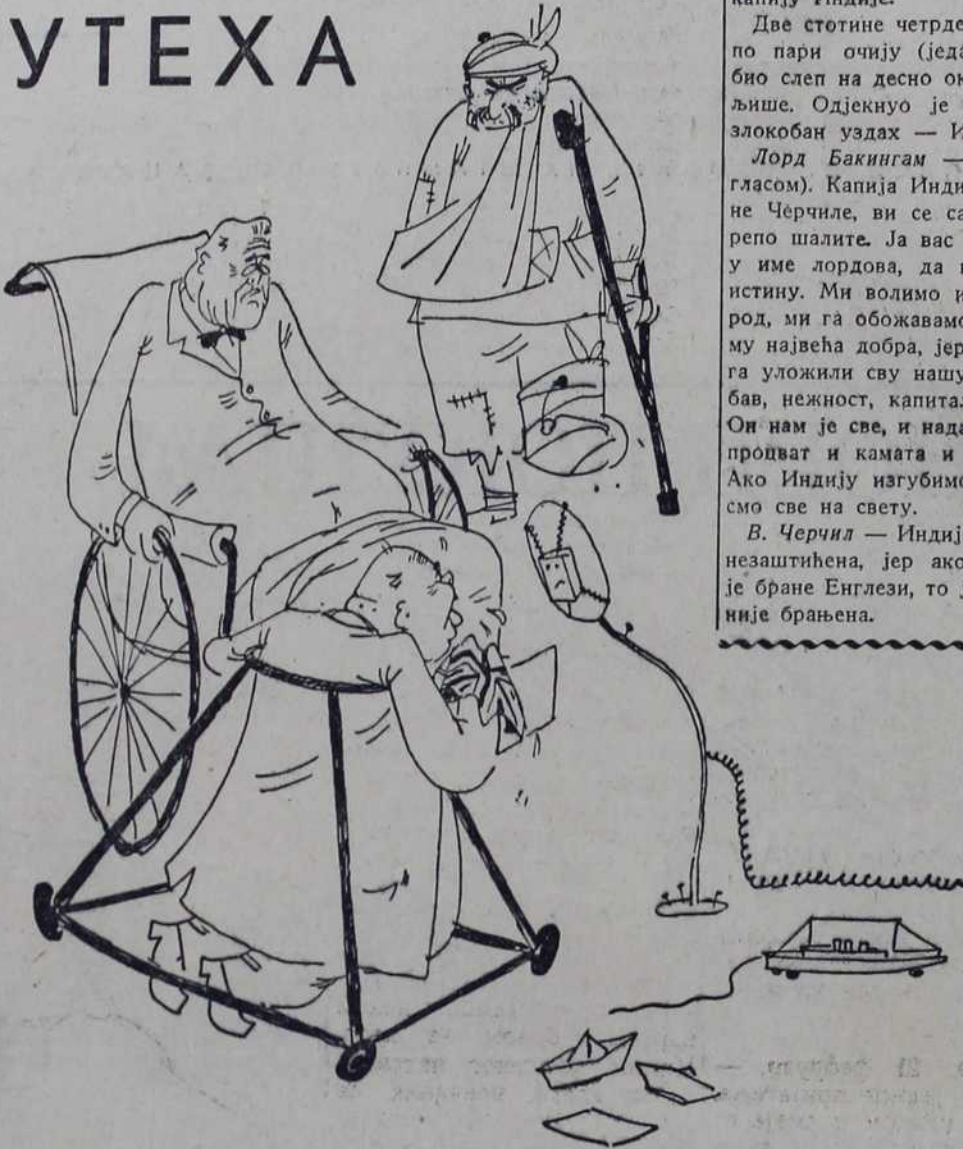
Лорд Дерби — Нема смисла да вас три пута дневно терамо да се пењете уз говорницу.

В. Черчил — За Либију сам сматрао да ће...

Лорд Есекс — (прекида га, машући новинама). Оставите ви те застареле ствари, господине Черчиле. Данас сам читао у новинама да је пао неки Сингапур. Пошто сам већ навикао да сваки пад и пораз везујем за име наше империје, молим вас да нам објасните у колико смо ми ту тангирани.

В. Черчил — Господо лордови, сви ви играте покер у масне паре и знате шта је то блеф. Сингапур је такође био један блеф који нас је коштао ко светог Петра кајгана. Ми смо подigli

УТЕХА

— Наша неисцрпна снага довешће нас до победе ..

Сингапур да плашимо Индусе и Малајце али смо сметнули с ума да Јапанци ни мало не зарезују вештачку вилицу нашега лава.

Лорд Ајронсајд — (устаје). Пошто је ту реч о Јапанцима, ја предлажем да се као експерт за питања жуте расе изгласа лорд Лондондери, пошто он има цео капитал пласиран у кинеска пиринчана поља.

Лорд Лондондери — Примам се али сам побућен да поставим г. Черчилу питање да ли пад тог Сингапура доводи у опасност експлоатацију пиринчаних поља у Кини.

В. Черчил — Не, то се више односи на проблем Аустралије.

Лорд Лондондери — (сада са уздахом олакшања). Врло добро. Ја немам ни једног пенија уложеног у Аустралију.

В. Черчил — Господо лордови, бојим се да ме нисте погрешно разумели. Ја сам хтео да кажем да пад Сингапура значи тешку опасност за империју.

Лорд Шефилд — Говорите глупости, Винстоне. Империја има још стотину вароши за падање.

В. Черчил — Аустралија је у опасности!

Лорд Моган — Нек се аустралијанци боре. Кад су могли за нас, могу и за себе.

В. Черчил — У опасности је Холандска Индија.

Лорд Честерфилд — Да не уображавате случајно да смо ми Холанђани.

В. Черчил — У опасност до-

лазе и Чанг-Кај-Шек, наш стари савезник.

Лорд Портсмаут — Нека он иде дођавола. Остао нам је дужан за три последње лиферације оружја. Нема смисла да се заузимамо за обичног гуланфера, који чак нема ни довољно војника да гину за нас.

В. Черчил — Американци су ту такође погођени.

Лорд Бивербрук — Нека баш мало и они сркну вреду чорбу. Смејали су се нама, сада да се ми мало смејемо њима. Иначе у последње време њихова предузећа дају слабе дивиденде.

Лорд Амери — (устаје свечано). Господо колеге, пошто пад тамо некаког Сингапура не угрожава ни наше интересе ни наше личне поседе, него само неки башибозук који тргује без икакве племићке титуле, то ја предлажем, да из саучешћа према нашим савезницима објавимо како је пад Сингапура тежак удар за нас, али да ћемо га мушки поднети. Таква вест нас неће коштати ни пребијену фунту а морал ће бити задовољан.

Сви лордови устају — Тако је. Кад не кошта ништа да објавимо.

Лорд Марлборо — Још једну ситницу лордови. Кад је већ реч о Сингапур замолићемо г. Черчила да нам објасни где се налази та варош, или тврђава, или који је већ ћаво.

В. Черчил — Врло радо, господо лордови. Он се налази на по-

дуострву Малаки и претставља капију Индије.

Две стотине четрдесет девет и по пари очију (један лорд је био слеп на десно око) се избуљеше. Одјекнуо је само један злокобан уздах — Индија.

Лорд Бакингам — (дрхтавим гласом). Капија Индије! Винстоне Черчиле, ви се са нама свирепо шалите. Ја вас преклињем, у име лордова, да нам кажете истину. Ми волимо индиски народ, ми га обожавамо и желимо му највећа добра, јер смо у њега уложили сву нашу наду, љубав, нежност, капитал и акције. Он нам је све, и нада и утеха и проврат и камата и дивиденде. Ако Индију изгубимо, изгубили смо све на свету.

В. Черчил — Индија је остала незаштитена, јер ако треба да је бране Енглези, то је као и да није браћена.

Лорд Чагам — Винстоне, друже, учините нешто. Замолиће оне дивне аустралијанце, подмажите мало оне симпатичне Кинезе, обећајте златна брда оним драгим новозеланђанима и састаните се још једно десетак пута са оним величанственим Рузвелтом. Отсеците и сотони реп али нам спасите Индију, нашу драгу Индију.

В. Черчил — (свечано диже руку). Господо лордови, у овој свечаној дворани ја вам се заклињем најсветијом енглеском заклетвом: у чековни конто и Талмуд, да ће Индија, ако буде нападнута, бити браћена од свих само не од Енглеца који су се већ толико културно жртвовали за њу, и да ће, ако буде одбрањена, бити још двапут више опорезована у име будућег човечанства којег ће створити Енглеска.

Лорд Амери — У име лордова, ја вам захваљујем, Винстоне. Ваш чековни конто ће бити повећан. А да се Власи не би сетили, ја предлажем, господо колеге, да се пад Сингапура прикаже као ситница без икаквог значаја нека штампа и Радио Лондон преузму на себе ту тешку дужност. Амин.

Седница Горњег дома је била закључена. Господо лордови навалише на гардеробу да узму своје бунде и гас маске и ишчезоше у магловито лондонско вече, да продају испод руке акције Индиске компаније. Поверење у енглеску војску и Винстона Черчила било је челично.

Наш лексикон

МАЛТА

Малта је малено острво испод Сицилије, на коме добро успевају маслике, наранџе, и разорене енглеске крстарице. Острво је у географији познато са свога атмосферског падања, јер тамо дневно пада просечно по неколико стотина бомби лаког, тежег и најтежег калибра. Осим правих становника, становници су у главном Енглези који ту живе примитивним животом пећинског човека. По двадесетчетири часа чуће по каменим пећинама и прекраћују време неком врстом примитивне музике, назване сиренама на узбућу. Постоје нејасни подаци о томе да је ту некада стационирао поносита енглеска флота, али, судећи по бедним остацима који се виде у пристаништу, поносите флоте се одавно раскиселио у сланој морској води.

На том острву се може пронаћи још по нека ретка зверка, давно изумрла у Европи, која се назива енглески ваздухопловни маршал, или енглески адмирал. Ти ретки примерци предатних чудовишта су во-

ма плашљиве природе и крију се дубоко испод земље у вештачки начињеним јазбинама која се називају противавионска склоништа. Сви енглески становници тог острва припадају зоолошкој феми британских сисара који врло радо сисају крв и муку потчињених народа. Сви су изгледали, да због неподношљивих атмосферских услова, ти сисари ускоро намеравају да за увек напусте острво, које после тога очекује промену климе.

ЗАГОНЕТКА

У готовим речима
Све освоји, заузима
За сваку је бољку лек
А кад треба да се цима
Онда бати смета клима
Ко памук је онда мек.

(Радио-Лондон-ОИИ)

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрације: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Тел. бр. 25-592.

Штампа: Штампарија «Луч», Београд.

од НЕДЕЉЕ до НЕДЕЉЕ

Недеља, 15 фебруара. — Стојимо у ред за дуван, а два пензионера разговарају предамном:

— Знаш ли ти зашто се она мачка у зоолошкој башти никако не буди?

— Не знам.

— Из колегијалности.

— Из какве, море, колегијалности?

— Неће да претскаже ле по време јер ово пролеће има да буде црквање за медведе. Јакако, бато.

Понедељак, 16 фебруара. — Слушам данас две комшинице како разговарају кроз преграду у шупи:

— На врх главе ми се попела она Мица са трећег спрата — каже једна

— права сингапурка.

— Ију, комшинице! — ишчуђава се друга. — А што је зовете сингапурка?

— Па тако, свуда се рекламише да је неосвојива а пада после првог журиша.

Уторак, 17 фебруара. — Дошао ми пашеног из унутрашњости, па се ишчуђава човек:

— Какве су то опет нове заврзламе код вас у Београду?

— Какве заврзламе?

— Па такве.

— Стигао воз а ја пружам кофере носачу. Он ме шацује са свих страна, загледа, мери, кибицује испод ока, па ће тек да ме запита: — Да нисте ви, господине, онекуд неки енглески дипломатски претставник? — И пристаде човек да ми понесе кофере тек кад сам га убедико да нисам никакав енглески дипломата. Иначе, није хтео ни да опеполи...

Среда, 18 фебруара. — Отишао ја данас код мога бакалина, да мало „бијем жицу“.

— Муку мучим са овом исхраном — кажем му ја.

— Стално једем барени кромпир, па ми се попе

— већ на врх главе.

— Што не дођосте раније, комшија — рече ми он са пуно саучешћа. — Радо ћу да вам помогнем.

— Изгуби се мој бакалин иза тезге а ја трљам руке: биће сада мало оне скривене робице: пиринча, зрјтина, сардина...

— А он се тек појави:

— Ево вам, комшија, ово ће много да вам помогне. — И пружи ми човек књигу „Сто јела од кромпира“.

Четвртак, 19 фебруар. — Жали ми се кројач:

— Будибог са нама, шта све нашем свету неће да падне на памет! Ови београдски моднени све до јуче тражили да им мећем фату у рамена а сада окренули па захтевају да им се фатира тур. Променио народ обичаје...

Петак, 20 фебруар. — Одем у ресторан да ручам а келнер ми одмах донесе јеловник. Гледам, а јеловник крцат пун:

— те печења, те роштиљи, те буљони, те разни мезелуци, те гибанице, те...

— ко би их све наређао. А на дну пише мастилом: данас пасуљ без месо.

— Па што доносите ове јеловнике — кажем ја келнеру и с муком гутам плувачку — кад је једноставније да кажете шта има за ручак?

— Келнер такође, веселник, прогута плувачку па одговори:

— То је, знате, да добијете апетит. Јербо, знате како кажу: понуђен ко и почашћен...

Субота, 21 фебруар. — Сретнем једног пријатеља, иде сам улицом и смеје се на сав глас као да је, далеко било од нас, мало шенуо.

— Шта је, бре, човече? Шта ти пада на ум? — Питам га ја у чуду.

— Море, мани ме. Данас сам чуо један сјајан, величанствен, оригиналан масни виц.

— Па зар је био тако смешан?

— Море и није, него је ту најсмешније то што у своје време није био пријављен Дирису.

— И оде човек, смејући се на сав глас.

БИОСКОПИ ОВЕ НЕДЕЉЕ

Метропол — Пут у Рио: у главној улози вечити Јуда Сједињених Држава, Самнер Велс.

Унион — Тајна расправа: општеновечански потресна драма са последњег састанка Винстона Черчила и Франклина Рузвелта.

Триглав — Неприатељ слуша: пикантна комедија са последње тајне седнице Горњег дома поводом пада Сингапура.

Корзо — Мајске ноћи — дирљива трагедија друга Стаљина коме се неумитно приближава пролеће.

Новаковић — Господар смрти — драма о вртоглавој војничкој каријери Винстона Черчила.

Врачар — Љубав није срамота — културни филм о Индији, где Енглези за своје цивилизаторске услуге траже од Индуса неколико стотина хиљада људи за топовску храну.

Новаковић — (прва сала) — **Нага Визија** — трагикомични филм о ратним циљевима Англосаксонаца.

Прасећа лира

За допуњавање

Дивно цвеће као крин
А тек што је мирис
Дејствује ко Суворин
Име му је Д...с!

САВРЕМЕНИ МУЧЕНИК

Нервозан и стално љут
У лицу је блед и жут
За ситницу сваку цичи
На пијаног, после блења
Данас сваки пушач личи
Пошто стално дуван мења.

До подне му кипи јед
За сат сваког часа пита
Око подне он већ хита
Пред трафиком хвата ред
Сад ни крце нису лоше
Пикавци се много троше.

Због нервозе више пуши
Црна берза већ пресуши
Сваки пушач бесом ври
Укол'ко за дуван теже
Страст проклета више веже
Чак и „Ибар“ банке три
Не помаже блеф и трик
Сваки пушач — мученик!

САВРЕМЕНЕ ШАЛАЈКЕ

Сада цуре носе панталоне
А мушкарци сукње и жипоне
Сада жене и грде и псују
А мушкарци не сме да се чују
Шалај!

Нађи пара, не брини за мезе
Док је нама ове црне берзе
Ком у џепу парица не шушти
Тај ће моћи и проју да љушти
Шалај!

МАЛИ ОГЛАСИ

Изгубио сам 18 о. м. новчаник са новцима, личног картом и боном за дрва. Молим поштеног налазача да ми врати новчаник са новцем и личног картом. Као награду нека задржи бон за дрва.

Специјалиста за руковање експлозивним материјалом може добити намештене у британској дипломатској служби. Плата одлична, наступ одмах.

САВРЕМЕНА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА БРИТАНИКА

Дакар — види Оран.
Бружи — види Пенанг.
Канада — за сада једино глеске плутократе.

Новац — највеће божанство, које сада нема значаја.

Ланг — тактичко средство да се пријатељи преваре.

Оран — место где смо показали наше витештво и fair play, нападајући свог дојучерашњег пријатеља.

Пенанг — види Сингапур.
Рат на Далеком истоку — губљене позиција за позицијом.

Сингапур — место које је испало из енциклопедије као што је испало из британског царства.

Хонконг — некад извозна лука кинеског сребра, сада без значаја (за нас).

НАДЕ У ЗЛАТНО СРЦЕ

Приликом боравка Чан-Каи-Шека у Индији, Кинези га је велике наде и самилости британског „Златног срца“, које није још довољно омекало, али уједно се и страхује да то све не омекаша толико да постане љигаво.

Мода у Београду

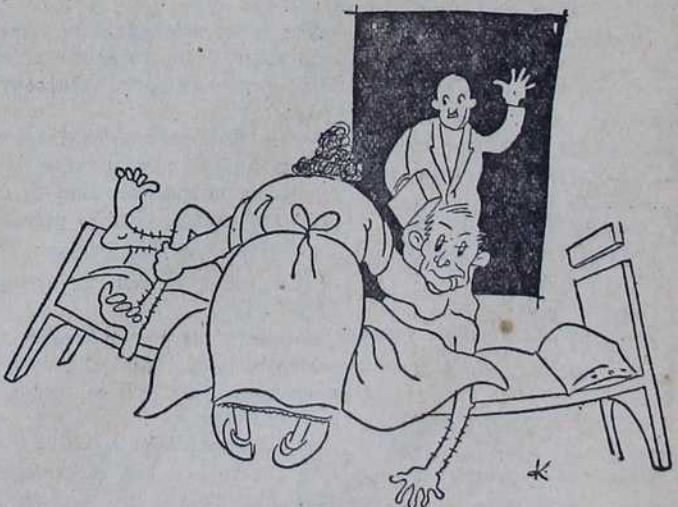
— Што је ово неки уображени човек!
— Ма јок море, зар не видиш да има дрвене ђонове па не може да се преврја.

Кад очи остаре

— Како је глуп овај модерни часовник!
— Ко ће сад знати колико је сати!

Погрешно разумела

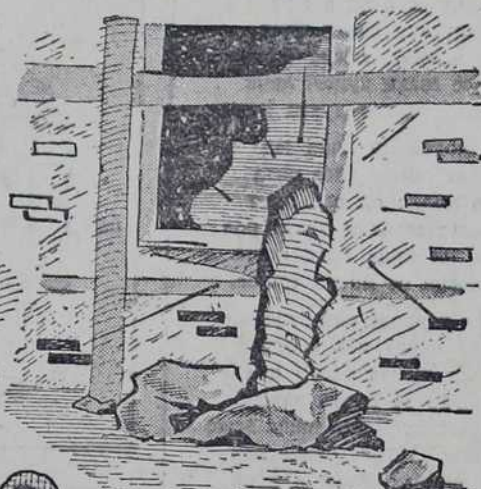

Лекар: — Забога! Зашто дрмате тог болесног човека!
Жена: — Па зар ми нисте рекли пре него му дам лек, да га добро протресем!

Сантолоција истинитих чуда

Овој радњи већ недељу дана нису дигнуте цене...

Ова цепенција стоји на овој грађевини скоро месец дана, а нико је не дигао...

Едан, београдски бисепција не издаје ракију после 2 сата

Ја премијери „Тоске“ у народном позоришту, једно место је било празно...

ИСКРЕНЕ СУЗЕ КРАЈ САМРТИЧКОГ ОДРА

Умирао један познати београдски богаташ. Звао се, рецимо, газда-Тоза. Окупила се породица, они најближи око одра, они мало даље у суседној соби, они најдаљи у претсобљу. Али сви подједнако ожалошћени. Многи не могу сузе да уздрже. А у претсобљу један младић јеца, јеца, суза стиже сузу. Прилази му један старији господин, па му каже:

— Умирите се, млади пријатељу. Ви сте свакако близак род нашем сиротом Този?

— Нисам... одговори кроз сузе уплакани младић. Нисам му нико и ништа.

— Шта плачете онда?
— Па зато и плачем.

ЖАЛ ЗА МЛАДОСТ

Стоји Бора Станковић на углу улице (догађа се првих година после рата). Наилази неки његов пријатељ и каже:

— Здраво, Боро, како си?
— Ништа са мном не ваља.
— Како по Богу?
— Остарео сам.
— Баш, изгледаш млађи него лане.

НЕЗАДОВОЉАН

Лекар: — Господине, мораћете безусловно да напустите пиће и пушење.

Пацијент: — Зато нисам требао да дођем до вас. То ми говори моја жена сваки дан, по сто пута.

ЗАГОНЕТНИ ШТАП СТАРОГА ГОСПОДИНА

Била је у Скадарлији јавна тајна да Чича-Илија воли да задева Милорада Гавриловића али да ни стари господин не остаје дужан Чичи.

Имао стари господин један штап са сребрном дршком. Чим дође код „Три шешира“ остави га у чошак, а Чича некако избере увек место да буде близу тога штапа. Па када се сав свет разговара, кад Стари господин почне да прича о Сарсеју или о Кајнцу, кад га сви слушају и нико не обраћа пажњу на друге, Чича-Илија скине ону дршку са штапа, па опет намести дршку као пре. Тако данас, тако сутра.

Али једне ноћи, када се полазило кући, Стари господин више није могао да крије своје чуђење:

— Не знам шта је ово! рекао је наслањајући се на штап и гледајући га подозриво. Или се овај штап смањује или ја растем!

И ТО ЈЕ НАДИМАК

Пантелић је дошао да извади личну карту.

Чиновник га пита: Имате ли ви, господине, осим вашег породичног имена још и неки надимак?

— Надимак? Шта је то?
— Па, то се каже и „шпицнаме“. Можда вас други зову и неким другим именом осим вашег имена и презимена?
— А тако, па јесте, моја жена ме зове још и глупан.

ЈЕРОТИЈЕВ ГРЕХ

Враћао се Јеротије Богомољац из варошице у село. Врућина била толико јака да је једва корачао. На срећу пристиже га нека снаша на чезама и позва га на кола. Седе он у чезе, а снаша мало по мало толико се приближи уз њега, да му је то било и непријатно, а некада и мило.

Кад стигоше у село, Јеротије не приђе својој кући, већ право свештениковој.

— Оче, рече он попу, — дошао сам да се исповедим.

— Какав си грех учинио?

— Згрешио сам у мислима, — признаде му Јеротије и исприча какве су му све жеље падале на памет док се возио са снашом.

— Аха, — рече попа, а је ли та жена била млада?

— Млада, оче!

— А је ли била лепа?

— Ђаво, оче, нечастиви, искушење право.

— Богами, твој грех није био баш мали, али ипак биће ти опроштен, ако за недељу дана од данас будеш јео само сено и пио само воду.

— Али, оче, — усуди се Јеротије, — ваљда нисам коњ?

— Ниси коњ, али си магарац.

ЊЕГОВЕ БУБЕ

— Чујем да су пронашли смртноносне зраке против инсеката.

— Но онда ћу наручити један за мога мужа.

— Зашто баш за мужа?

— Јер стално има неке бубе у глави.

МИЛОШЕВИ ПРИЈАТЕЉИ

По повратку кнеза Милоша и кнеза Михаила у Београд, године 1859, пожарише у двор безбројни људи, претстављајући се као пријатељи, страдалници и прогањани, и сваки од њих је тражио некакву службу, помоћ итд. По цео дан трају приједи и ни поред најбоље воље не може се свакоме угудити. Кнез Михаило гледа све то, па га тек рећи оцу:

— Бабо, близу двадесет година имадосмо посла с непријатељима и изиђосмо на крај, али сада с пријатељима тешко можемо шта урадити па да буде право и њима и другима.

— Хвала Богу, сине што смо овде, одговори стари кнез, а изиђићемо већ некако и с пријатељима на крај.

СЛУЖАВКИН ВЕРЕНИК

Госпођа: Примила бих вас у службу, али под условом да ми не долази никакав ваш »вереник«.

Служавка: — Разуме се, милостива, друкчије ни ја не бих пристала. Он ће долазити право у моју собу.

ПРИЧА О СВЕТОМ НИКОЛИ И НИКОЛИ П. ПАШИЋУ

Било је то у оно златно доба пре рата. Златно доба, али и онда по неко није имао шта да једе. И такав један сиромашак који је славио Светог Николу, а није заиста могао да слави, седне па напише писмо своје светитељу. Каже му шта и како је, пожали се како нема пара ни за свећу а камоли за прасе, па га замоли да му пошаље сто динара. Адресовано је писмо: »Светом Николи« и бацио у поштанско сандуче.

Кад су поштарни делили пошту, наиђу на писмо са овом необичном адресом.

— Светом Николи? Биће да то неки радикалац пише Николи Пашићу. Баца у пошту за Претседништво.

И писмо заиста оде у Претседништво владе. Отвори га неки чиновник, прочита и однесе самом Николи Пашићу. А стари Никола Пашић зажали се (и он је славио Никољдан), па нареди:

— Пошаљите му, овај, пет банке од моје стране. Ево паре. Кад се, овај, већ тако десило.

Прекосутра, опет поштарни у београдској пошти наиђу ново писмо са адресом: »Светом Николи«.

— Гледај! Зачудише се они. И даље пише онај шашави радикалац.

Па и то писмо пошаљу Николи Пашићу. А у том другом писму писало је:

— Драги мој свече и чудотворче, хвала ти што си моју молбу услишио и паре ми послао, да имам чиме славу прославити. Само, молим те, кад ми други пут будеш паре слао, немој преко Николе Пашића, јер он је пола задржао...

СПОРОСТ

— Да ли је Даница увек тако спора?

— По свој прилици! Њој је гробало тридесет и пет година, да би имала свега двадесет и пет.

ЈАВЉАЊЕ ЗА ЛЕКАРСКУ

Каплар се свађа с ђацима који му се јављају за лекарску помоћ, па једва пропушта сваког петог или шестог. Назеб, инфлуенцу, зубобољу и грозницу ништа не зарезује. За њега то и нису болести, већ обична забушанска посла. Прилази му један коме баш ништа и није и тражи да га пријави. Каплар га подозриво посматра и пита:

— Шта ћеш? Шта ти фали?

— Од синоћ ме нешто боли иницијатива, а и пертле ми нису у реду, одговара овај мирно.

— Је л' вели каплар сажаљиво. А баш сам за тебе мислио да си неки забушант...

И пропусти га напред.

ОЛАКШАВАЈУЋА ОКОЛНОСТ

Једнога јутра осванули стари Јован Рапајић и његова жена — мртви. И обадвој у крви. Сумња пала на њиховог сина, Станоја, да их је он убио, само да се што пре дочепа наследства.

И Станоја довели пред суд.

— Дакле, признајеш да си их ти убио?

— Признајем, славни суде!

— Имаш ли што речи, што би ти могло важити као олакшавајућа околност?

— Имам, славни суде!

— Што? Реци!

— Ето, то, да сам, ево, остао сироче без оца и мајке!

Бодљикаво прасе
пријазује
нецолићу
измотацију

САОПШТЕЉЕ „ДРИСА“
5 и 6 ОВОГ МЕСЕЦА
МЕСАРИ ЋЕ ИЗДАВАТИ
МЕСО ГРАЂАНСТВУ

СЕНЗАЦИЈА

МАСТ

ХАЛУЦИНАЦИЈА

3000 2000 1000

ЛИЦИТАЦИЈА

ШПЕНУРАЦИЈА

ШПЕКУЛАНТИ

КОНЦЕ ТРАЦИЈА

Сваке недеље ПРИША

Један злочин се припрема...

Киша је пљуштала као из кабла.

На углу мрачне улице, низ коју клокоће прљава кишница, стоји висок човек грнут црним кишним огртачем. Његово кошчато лице, из кога бије дивља енергија, непомично је, као исклесано из леда. Његове сизе, оштре очи биле су управљене на мрачну кућу преко пута. Минути су лагано пролазили.

Одједном, непознати уздрхта. На вратима мрачне куће указа се нејасно обличје човека. Непознати пређе преко улице, заживо се базирајући. Нејасно обличје се лагано издвоји из тамне позадине капије, и у тренутку, кад непознати прође, тућу му неку цедуљу у руку.

Келнер, изван себе од ужаса, обуче брзо мантил, истресе паразар у деп, закључа врата кафанице и потече као без душе у полицајску постају. Тамо исприча у неколико речи сањивом командир у станици цео догађај и показа цедуљу. Командир погледа у њу и пребледе.

— Цео полицајски апарат на ноге — узвикну он. — Можда ћемо још стићи да спасемо што се спасти може. Богата удовица са 160.220 динара и 70 пара. Сирота жена. Ово је нешто грозно.

Десет наоружаних жандарма скочише у ауто који крену пуним брзином кроз мрачне и блаћнаве улице периферије. На улазу у Атинску улицу командир заустави ауто.

Непознати натуче шешир са широким ободом дубоко на очи и убрза кораке осврћући се с времена на време. У трећој улици он застане пред осветљеним излогом једне мале кафанице. Колебаше се један тренутак, па уђе унутра. Седе за сто, далеко од прозора и наручи клековачу. Кад му келнер окрете леђа, он брзо извади из џепа цедуљу. И отпоче узбуђено да је чита при оскудној светлости сијалице од 25 свећа. Затим шкргутну зубима, промрмља неку псовку, испи клековачу и диже се бацивши на сто десет динара. У тренутку кад је излазио цедуља му испале из џепа. Келнер, који је за све време посматрао тајанственог госта са неким необичним осећањем страха и блиске опасности, диже хартију и потрча за непознатим, али овај беше ишчезао без трага у кишној ноћи.

Још непрестано под утиском тајанствене појаве непознатог, келнер лагано спусти поглед на цедуљу. Коса му се диже на глави.

На прљавој и изгужваној цедуљи било је исписано нервозним рукописом:

„Главу отсећи а труп и удове ставити у сандук. Жртва једна удовица са добрим парама. 160.220.70. Све у готовом новцу. Атинска ул. 5, подрум лево. Овако.“

— Опрезно. Опколићемо кућу са свију страна. Ја ћу са двојцом на главни улаз а ви поседните прозоре и двориште. Имамо посла са крволочним злочинцем.

Жандарми се развише у стрелце. Пред бројем 5 командир и још два жандарма са револверима у рукама, отворише лагано улазна врата. Кућа као да беше ненастањена. Из мрачног ходника избијала је мемла. Пипајући пажљиво пред собом они пронађоше врата подрума и почеше се нечујно спуштати низ рогобатне и клизае дрвене степеннице. На дну степенница засталоше. Мртва тишина је владала око њих. Одједном, један жандарм додирну руку командиру: из једног кута мрачног подрума допираше је узани трак трепераве светлости. Полисмени се лагано упутисе у том правцу, задржавајући дисање. Ускоро наиђоше на дебела дрвена врата. Светлост је продираше изнад прага. Из осветљене просторије допираше лагано и јединолично шуштање. Необичан и отужан мирис испуњавао је ваздух. Затим се чу туп пад тела и звекет метала.

Командир подиже револвер и лагано притисну кваку. Врата нису била закључана. Један нагли покрет руке и врата се с треском отворише.

ПРИВРЕДНЕ ВЕСТИ

Нов артикал

Зима је на измаку, па су дрварски трговци, навикли да скривају дрва, почели да склањају снег у подруме, који ће, летос, испод руке, продавати народу — да се расхлади. Ако се и у то не умеша нека Централа за мраз и лед, па им поквари и овај посао.

— У име закона!

У ниско засвојеној одаји подрума, испуњеној поломљеним намештајем, трулом сламом и даскама, обасјан треперавом светлошћу миликерц свеће, забодене у грлић једне боце од парадајза, стајаше висок, снажан човек са огромним ножем у руци. Његово кошчато, енергично лице беше унакажено бесом изненађења. На поду крај њега лежаху црни мантил за кишу и шешир са широким ободом.

Пред њиме је био дугачак чамов сандук, који служи за паковање сапуна.

— Предај се! — грмну командир. Убица спусти нож и обори главу.

— Укебали сте ме — рече подмуклим гласом, пуним претње. — Нисам то очекивао.

Жандарми га зграбише за руке.

— Је ли свршен посао? — запита командир, жежећи се од ужаса.

— Јесте.

— Где је глава?

Убица показа на цак, умрљан крвљу, крај својих ногу.

— А тело?

Убица удари ногом у чамови сандук за паковање сапуна.

Командир се згрози.

— Бестија, а где је новац?

— Новац не примам никада унапред. Тек кад предам еспап.

Командир зину.

— Какав еспап, море?

— Ето тај у сандуку.

Командир, савлађујући надчовечанским напором нерава језу, подиже поклопац сандука.

У сандуку су лежали, крвави и немилосрдно искасапљени удови, ребра, груди и потрбушина једне — дебело угојене свиње.

За тренутак настаде кобна тишина. Чуло се како један жандарм у дворишту кину и опсова кишу.

Командир први дође к себи.

— Лупежу, ти се шегачиш са мном. Шта онда значи ово.

И гурну му под нос цедуљицу. Непознати опсова.

— То ли је дакле! Тако сте ме укебали? Шта то значи? То значи да од ове свиње отсечем главу а да труп продам по црноберзијанској цени једној богатој удовици. Глава остаје нама за подварак.

— А шта значе ових 160.220 динара и 70 пара?

— Каквих 160 хиљада. То ми ортак јавља да продам сланину по 160 динара, суво месо по 220 а сирово по седамдесет. Па сада ајде, метните руку на срце па реците зар то није јевтино за ово време. Просто човек губи на послу. Хеј, шта вам је?

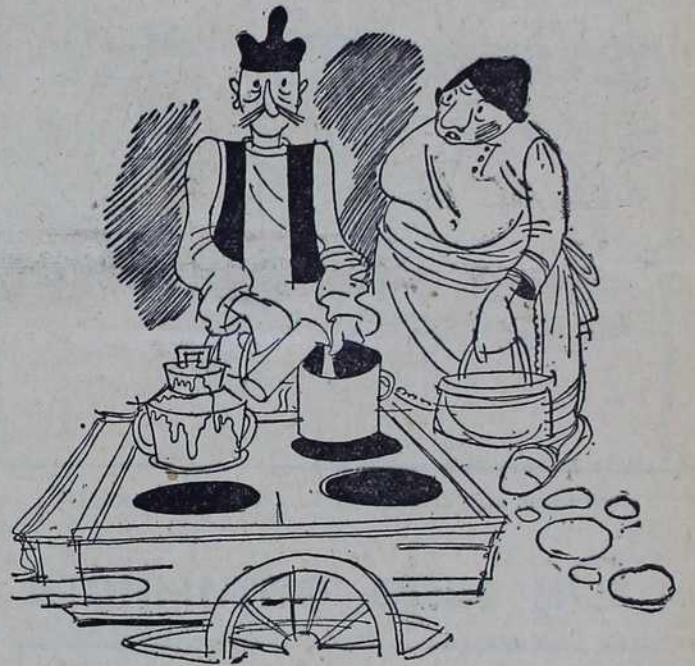
Командир се занија и паде носом на свињску сланину. Његови нерви више нису могли да издрже овакво узбуђење. Свињско месо по 70 динара!!! А он је увек плаћао по 120!!!

НАРОДНЕ ПЕСМЕ

у слици

Мој пенџере, мој горки чемере...

Тече вода тече...

Доћи драги, доћи...

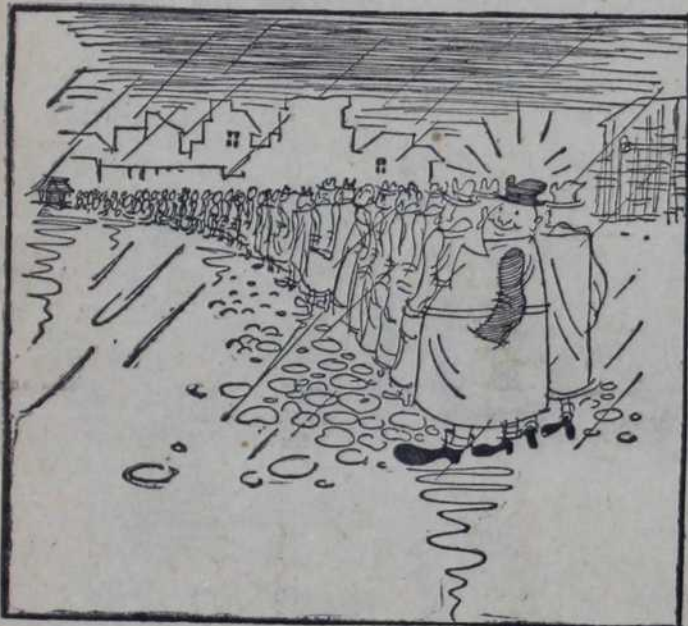
WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Господине, шефе, пристао бих ма где да радим.
— А где бисте највише вољели?
— Па... у »Дирису«.

Оптимиста

— Или човек који се нада да ће ипак добити цигарете

Он није оптимиста

Шпекулант: — Молим вас једно гумено јастуче.
— Шта ће вам! Сад му није сезона.
— Знам, али је сезона батинања.

СПОРТ

НЕКОМ РАТ, НЕКОМ БРАТ!

Требао је да дође рат и ова ужасна катастрофа па да најстарији београдски клуб, Баск, добије своје игралиште. Лепо вели пословица: Неком рат, неком брат!

НОВ СИСТЕМ

Пошто фудбалско такмичење за првенство и куп није дало никакве резултате, уводи се овога пролећа мешовит систем, који ће се звати: „Коларићу-Панићу, плетемо се самићу...!“

ТУ ЛЕЖИ ЗЕЦ!

Пошто су Бошко „Дунст“ и толики фудбалери променили професију и отишли у општинску службу, сада је С. К. Општина на првом месту на табели, а остали клубови назадују.

РАСЕЈАНИ ПРОФЕСОР

Неки професор занови у једном хотелу у истој соби са једним попом. Пошто је рано морао да отпутује, замоли портира да га пробуди у четири сата. Портир га је тачно пробудио. Професор у журби, уместо своје, обуче попово одело, метне читу на главу и пође вратима. Али како је при излазу било велико огледало, он се лупи по челу и рече: „Баш је брбљив онај портир, ја му рекох да пробуди мене, а он пробуди попа“. Па се врати и поново леже да спава.

БОКСЕР И ЊЕГОВ СИН

Донео боксеров син кући две „двојке“. Отац, наравно, почео да га бије.

— Ако ме не оставиш на миру, каже му син, тужићу те боксерском савезу, па ћеш бити дисквалификован што се бијеш са људима слабије категорије.

РАЗЛИКА

— Да ли Марија има непријатеља?
— Не — али све њене пријатељице је мрзела!

НА СПИРИСТИЧКОЈ СЕАНСИ

Сто и око стола сакупљена цела породица удовице Персе Николић. Гаси се светло. Пр изива се муж удовичин.

Ћутање. У том тренутку присутни осетише дрмање стола на који су положили руке.

— Драги мој Јоцо, како ти је, пита плачљивим гласом удовица.

— Добро! одјекује одговор уз неко пригушено стењање.

— Јели ти боље него код куће?

— Јесте, много боље!

— А где си?

— У паклу!!!...

УТЕХА ЗАБРИНУТИМ МЛАДОЖЕЊАМА

Оженио се један млади познаник Бранислава Нушића. Неколико месеци доцније сретне га Нушић, а он нерасположен и ћутљив.

— Шта је младожења? Шта си се скуњио?

— Е, чика-Аго, одговорио је он Нушићу, — како се не бих скуњио.

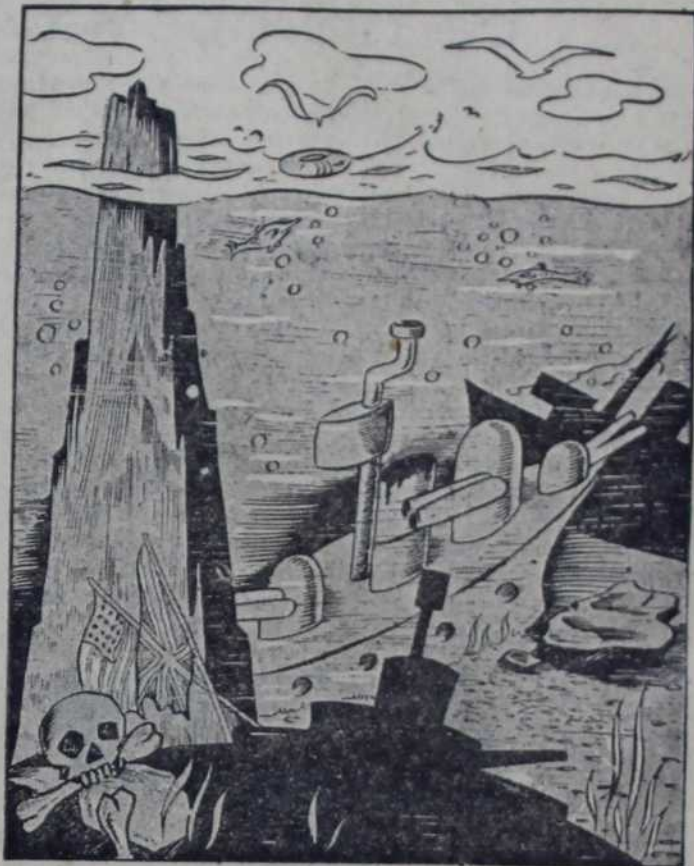
Ето, опет морам да правим нову медицину. Када сам се женио, нисам ни слутно да брак толико кошта.

А Нушић је онда, да га утеши, казао:

— Не мари то ништа, младожењо, не мари. Жена је скупа ствар, али дуго траје...

Како мам **Борш** замишља...

Рузвелтову изјаву: „Наша снага лежи у нашој подморској флотили“ ...

Међу пушачима

— Јеси ли читао у новинама: Морави и Ибар се замрзли.
— Ако, вала!.. И ми смо се смрзавали због »Морави и »Ибра«.

РАКОВИ — ИЗДАЈНИЦИ

Живели поп и учитељ у највећој слози и љубави. Сваког уторника поп је био код уче на вечери, а сваке суботе уча код попе.

Једне суботе, добио учитељ однекуд ракове (јер у њиховом крају ракова није било), па их је однео попиној домаћини и објаснио како се праве. А онда у шали додао:

— И сад ћемо, госпа-Јулка, видети лепо да случајно ви не живите с нашим попом...

— Ију, прегрзли ви језик!.. А како се то може видети?

— Врло лако. Ако ракови поцрвене када их скувате, онда сте

ви са попом погрешили. А ако не поцрвене, све је у реду...

Те вечери је изнела госпа-Јулка на сто црвене ракове, разуме се, али била још црвенија од њих. Ставила је чинију пред свога попу и рекла вртећи главом:

— Говорила сам ја лепо да ће се то сазнати!

КАД ДЕЦА ЧИТАЈУ НОВИНЕ...

— Тата!

— Шта је, сине?

— Мама каже да ћеш ти, можда, постати министар.

— Па да, има, сине изгледа.

— Али како можеш постати министар, кад још никад ниси био интернирам.

WWW.UNI16.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Мале шале с малом брадом

— Ви намеравате да се поново удате? пита судија удовицу. Али треба да знате да имање вашег покојног мужа уживате до поновне удаје, а затим прелази све на његовог брата.

— То ми је већ познато. Ја се удајем за његовог брата.

Отац прекораваш синчића:
— Перице, ти опет имаш отворена уста!
— Знаш, тата, ја сам их отворио.

Старија дама: Не налазиш ли да је овај шешир младалачки?
Господин: Да, кад није на твојој глави.

Жена (мужу): Ти ме неправедно сумњичиш!
Муж: А зар би ти хтела да је то оправдано?

— Моја жена је сањала ноћас да се удала за милионара!
— Ти си срећан човек. Моја те ствари сања преко дана.

— Деда, шта је то астроном?
— То је човек који у милиметар срачуна даљину од Земље до Месеца, а није у стању да срачуна кусур, кад му враћају од педесет динара.

Учитељ: Зашто ниси био јуче у школи?
Бак: Јуче се венчала моја се-стра.

Учитељ: Добро, али да се то више не понови.

— Ах, немој ми толико захваљивати, драга моја, тај је поклон ништаван.

— Да, знам, али учтивост захтева да ти се ипак захвалим.

— Јели ваш муж још онако, расејан као пре? пита професору жену једна познаница.

— Како да не. Ето јуче је пољубио гуску која је стојала на столу, а после је дохватио нож и покушао мене да траншира.

— Замисли, овај ме је безобразник упоредио с крапинским прачовеком.

— Ех, брате, грехота што увреди покојника кад му није ништа крив.

— Мој вереник обећавао ми је за рођендан брда и долине.
— Па шта ти је поклонио?
— Географску карту.

Како је пао Сингапур

— Нигде Јапанаца. Уплашио се па побегао.

СИНГАПУРСКА ПОСЛА

Лондон. — Поводом пада Сингапура, сер Дадли Паунд је изјавио у Доњем Дому.

„Господо, цела ова ствар са Сингапуром је обична мистификација. Ја вас молим да не насадате лажним обавештењима. Сингапур је био поморска тврђава и као такав неосвојив ни од какве поморске силе. И зато ми никако не разумемо зашто се освајање Сингапура удара у велика звона, кад Сингапур није био никаква мочварска тврђава. А Јапанаца су га, као што вам је познато, узели захваљујући мочварима. Да је Сингапур био изграђен као мочварска тврђава, Јапанаца би се убрисали.”

После ове изјаве Доњи дом је одахнуо душом и поднео резолуцију да се од сада на обалама мора граде мочварна утврђења.

УЖИЧКИ ЕПИТАФ

На путу из Пожеге у Ариље стоји надгробни споменик, на коме пише:

— Путничке и намерничке Овде лежим ја, а читаш ти Више бих волео Да читам ја А лежиш ти...! —

Модерни аутомобили

— Ето вам кад непажљиво терате ту вашу воденицу за млевење кафе...

Штампарске грешке

- 1) Ухапшен је јер је јатаковао са разбојничком банком (бандом).
- 2) Јуче је одржана једна (јавна) седница британског кабинета.
- 3) Бедан (један) лорд је устао и рекао: „Дозволите ми да и ја нешто лажем (кажем).“
- 4) Због његовог непромишљеног поступка цело време се бријем (бринем).
- 5) Цео енглески штаб се узбудио, јер је нестала најдрагоценија капа (мапа).
- 6) Одржавао је везе само са масним (часним) људима.
- 7) Имао је све: и здравље, и богатство, и сламу (славу)
- 8) Да се не бих огрешио о прописе дијете, морам да се сваке недеље обраћам лекару (лекару) за савет.

Мале шале с великом брадом

Једног човека ујео басан пас и он, уплашен, пожурио лекару. Док се лекар спремао да му да инјекцију, он је извадио нотес и журно нешто бележио.

— Но, но, добродушно ће лекар, није то ништа опасно, не морате одмах писати тестамент!
— А, а не пишем ја тестамент него списак лица која треба да уједем ако побесним.

Госпођа — А имате ли доста искуства?

Нова девојка: — Како да немем. Променила сам девет места за два месеца.

Газда вуче шегрта за уво и каже му:

— Знаш ли шта ја радим са шегртима који лажу?
— Знаш, кад одрасту, ви њих узимате за трговачке агенте.

Генерални директор једне енглеске фабрике оружја на банкету:

— Најзад, господо, рат није тако страшна ствар. Кад умре један човек, нас обузима жалост, нарочито ако је био наш сродник. Али сто хиљада мртвих — то је статистика.

Пролазник просјаку: Како можете да просите кад су вам здраве ноге и руке?

Просјак: Не мислите, ваљда, да ћу ради ваших педесет пара одрезати ногу!

Жена: У-у-у!

Муж: Седам!

Жена: Шта, седам?

Муж: Бројао сам: пустила си седам суза а за шешир морам да дам пет стотина динара, то значи свака суза ме стаје 71,50.

— Господине, господине, купите лоз од мене. Можете добити још првог вучења 200 хиљада динара.

— А када је вучење?

— Шестог априла.

— Доцкан, мени та сума треба 25 марта. То је последњи дан.

— Знате, господо, ја нисам адвокат који ради ситне послове: један мој савет стаје најмање 100 динара.

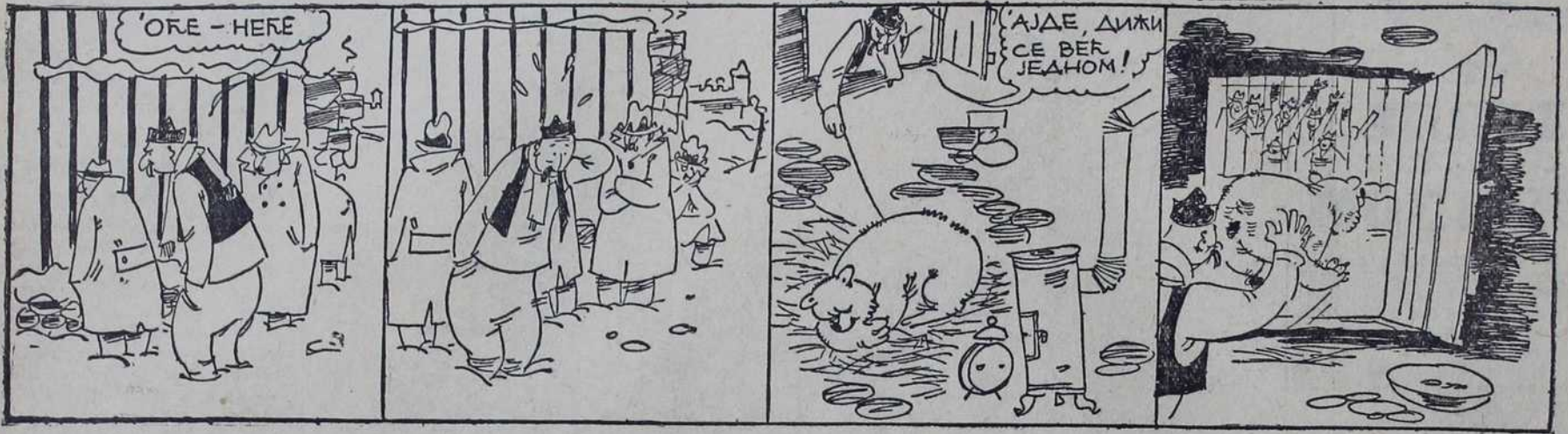
— Да ли и онда ако га не послушам?

ЧОВЕК СА ДВА ЛИЦА

Равајлови црнцињаји

Равајло и метеорологија или..

... како је Божана ипак изишла

Благодарећи предусретљивости немачких власти

„БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

могне се од овога броја растурати у свим заробљеничким логорима у Немачкој.

ОМОГУЋИТЕ СВОЈИМ РОЂАЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА ПРИЈАТНУ РАЗОНОДУ!

Претплатите заробљенике на „БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

Тромесечна претплата стаје само **36.-** ДИН.

Врхунац расејаности

— Уа, зашто сам ју ја управо довео овде?!

Укрштени ВИЦЕВИ

— Када смо били верени ниси према мени никада био тако груб!

— Дабоме! Онда ми ниси свакога месеца тражила да ти купим нов шешир.

Први писмоноша: Што си направио тако кисело лице?

Други писмоноша: Како не бих? Ружа ме је јуче оставила, а сада морам да носим писмо онеме за кога је одбегла.

— Не познајете мога брата?
— Не.
— Сушта је противност од мене...

— Ох, тако бих волела да га упознам. Кажу да је врло симпатичан.

— И ја сам од ране младости радио на буђењу човечанства...

— Пардон, а шта сте ви?
— Фабрикант будилника.

— Љубазна си према мени увек кад ти треба новаца.

— Па ја сам према теби увек љубазна.

— То је, нажалост, тачно.

— Тата, како се зове отац једног магаренчета?

— Магарац.

— Па зашто ми ти сваког дана кажеш магаренце?

Жена: Ти би сигурно волео да сам се удала за другог.

Муж: Ја никоме не желим зло.

— Сад сам добио из школе обавештење да си пао из историје и земљописа. Шта ли ће бити од тебе? Како ћеш у животу решавати укрштене речи?

Очни лекар (пацијенту): Ви сте јако кратковиди. Чиме се занимаете?

Пацијент: Ја сам астроном.

— Баш је смешно да ваш коњ стане код сваког бунара.

— То је моћ навике. Његов бивши газда био је млекација.

— Зар се теби никада не дешава да имаш сасвим противно мишљење од твоје жене?

— Уха! Врло често, само... она о томе ништа не зна.

— Ви узалуд чекате мога тату, каже мали Пера посетиоцу. Он неће да се врати.

— А зашто неће да се врати?

— Зато што га је ни одлазио.

Женске вести

— Ти би могла да се упишеш на сликарску академију, имаш много смисла за малање.

— Како знаш?
— Видим ти на лицу.

Народне пословице у слици

— Но спава зло не мисли

— Ви дајете бесплатне часове из управљања аутомобилом?

— Тако је.

— Али како вам се то исплати?

— Оправкама.

— Келнер, зашто ова супа нема никаквог укуса?

— Сигурно због тога што је кувар заборавио да метне и месо у лонац.

— Е, изгледам. Ја најбоље знам да је са мном свршено.

— Море, не говори којешта, како знаш?

— Ево како. Имам у џепу три динара, за које не зна моја жена. Седам је сати, пуне кафана. А мени се иде кући. Беше моја...